

Posudek oponenta bakalářské práce

Jméno a příjmení studenta	BcA. David Trojan		
Studijní program	B8206 Výtvarná umění		
Obor/ateliér	Multimedia a design/Průmyslový design		
Forma studia	kombinovaná	Akad. rok	2012/2013
Název práce	Vodní hodiny		
Oponent práce	akad. sochař Ondřej Podzimek		

Diplomant si vybral téma těsně spjaté s měřením času, avšak zároveň jde o téma vysoce designersky náročné. Téma je obtížné zejména svou provázaností s konkrétním technickým řešením a konstrukčními detaily, které u takto pojatého výrobku mají zásadní důležitost a ovlivňují či podmiňují funkci.

Téma lze pojímat z hlediska čistě praktického (jak měřit čas pomocí tekoucí vody), tak z hlediska symbolického (ukazatel plynutí času jako objekt pro veřejný parter). O tom jak lze měřit čas pomocí klepsydry se diplomant podrobně rozepsal v teoretické části své práce. Podal zde uceleně a racionálně historii a základní východiska pro konstrukci a funkci vodních hodin. Je nutno ocenit hloubku do které šel při popisu tohoto dnes již ojedinělého zařízení. Podal historii klepsydry od počátečních jednoduchých nádob s vytékající vodou přes starověké stroje, ukazující plynutí času na stupnicích, až po moderní objekty, jejichž účel je spíše být předmětem volného umění s doplňkovou funkcí ukazatele času.

Praktická část práce ukazuje navržené řešení, vzniklé jaksi překvapivě bez zázemí – autor prezentuje na první stránce praktické části (str. 77) jediný a zřejmě definitivní tvar, který již dále téměř nevyvíjí. Postrádal jsem cestu, kterou se diplomant propracoval k prezentovanému řešení s názvem „Zloděj času“. Řešení považuji za sochařsky rozevláté, a to až příliš. Tvarově neukázněný, proporčně diskutabilní tvar nechtěně strhává pozornost na podružný motiv expresivně tvarovaného stojanu, přičemž to nejčinnější – mechanismus vodních hodin - je vizuálně odsunut do pozadí. Autor jako by nechal do úvahy že právě mechanismus samotný je tím nejzajímavějším prvkem, jehož funkce a pohyb dává vodním hodinám smysl a cíl jejich existence.

Prezentovaná řešení spojují vodní hodiny s prvky městského parteru (sedacími prvky) v různých variacích, avšak žádný z návrhů na mne nepůsobil jako přirozené a nenásilné spojení těchto dvou prvků.

Považuji za dobrou volbu, že autor opustil téma, které jej evidentně svazovalo, a nahradil přebujelou plasticitu jiným, geometricky čistým a neutrálním tvarem. V této další části práce se pak autor soustředil na otázky funkce a mechanického řešení hodinového stroje a jeho vodního pohonu.

V této fázi tvorby se mi postup autora jeví jako přirozený sled pokusů a změn, provázejících řešení komplikovaného technického problému. Myslím, že právě v této části se autor přiblížil postupům, které před ním prošlapával Leonardo da Vinci, Albrecht Durer a další velikáni umění a designu.

Výsledný efekt práce je poněkud oslaben chybějící dokumentací tvůrčího postupu u prvního modelu. Bývá velmi riskantní fixovat se na jednu verzi, navíc za situace, kdy autor nedává nikomu nahlédnout do svých tvůrčích postupů a nedokumentuje, jaká vývojová logika předcházela konečnému výsledku. To se ukázalo i zde. Dodávám ale, že autor tuto určitou tvůrčí jednostrannost vyvážil a překonal v experimentální části při práci na druhé své variantě.

Celkově hodnotím práci jako zdařilou v teoretické části, která je zpracována s příkladnou pečlivostí. V praktické části oceňuji ukázkou experimentálního designu splňujícího zadání i funkčně. Kombinace textu a obrazových materiálů by mohla po doplnění sloužit i jako didaktický materiál pro každého, kdo se chce seznámit se základními principy funkce klepsydry a získat přehled o vývoji tohoto časoměrného zřízení.

Navrhuji klasifikaci B.

Ve Zlíně dne 3. 6. 2013

Ondřej Podzimek